

Obres al Bosc de la Coma

Ja saps que el Sr. Pujol ha vingut a inaugurar el nou Institut, el del Bosc de la Coma. Una obra que fa de bon inaugurar, especialment per l'alleugeriment d'escolars que representarà el nou centre per als altres dos instituts olotins que havien arribat als

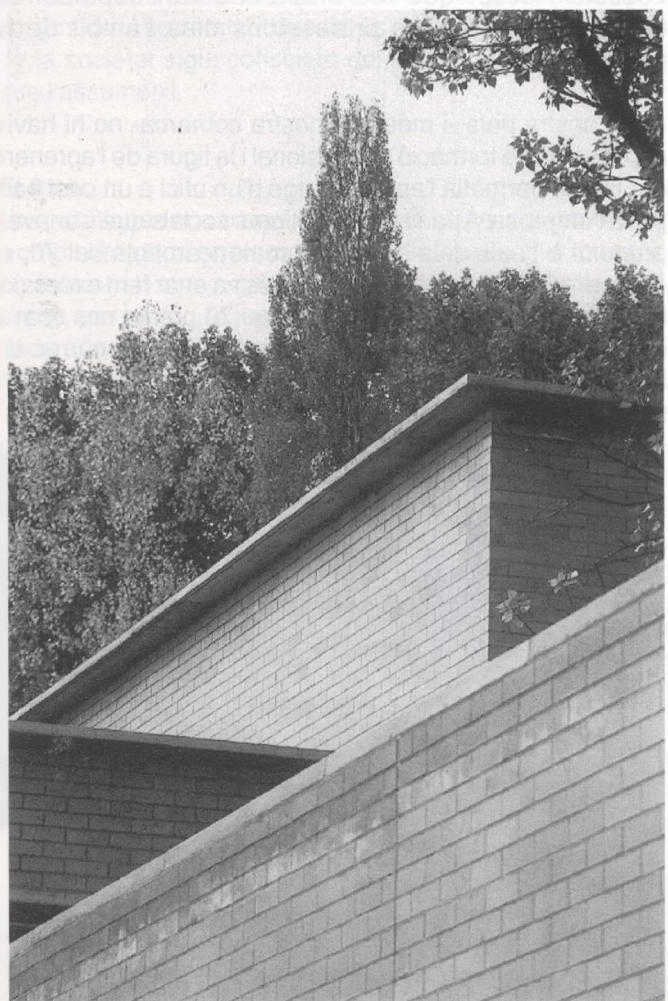
límits de la seva cabuda. L'edifici té una entrada francament anodina, i fins a cert punt depriment. Hom ens té acostumats a un cert grau de monumentalitat en això de les obres públiques noves, però imagino que l'arquitecte deu haver tingut les seves raons, com si volgués aïllar els alumnes del carrer, que ben mirat potser és una cosa prou pedagògica, i evita distraccions. Ara, una vegada a l'interior l'escena canvia radicalment i et trobes en un edifici escolar d'una funcionalitat mesurada i planera. I capgirant el raonament de la façana, hom diria que aconsegueix crear un ambient aïllat, francament encantador en el seu joc entre aules i patis interiors, oberts i lluminosos. Una gran obra, t'ho ben asseguro, especialment per als records de les generacions, la majoria, que vàrem anar a escoles d'una foscor, - real i metafísica -, absoluta, tètriques i despullades.

De sobte, això sí, tot aquell barri s'ha vist inundat de jovent, amb tot el soroll i la vivesa que donen les perifèries dels centres escolars. Potser caldria preocupar-se per salvar les restes del bosquet que encara queda en aquest sector, fregant les cada cop més malmeses, o desaparegudes, restes del Vora-Tosca. I ara, a més, al costat del nou institut, han començat les obres del casal d'Andalusia. La comunitat immigrada andalusina, la més important a casa nostra, ha adquirit amb els anys una carta de naturalesa, a la qual sens dubte hi ajuda la vivesa de les seves tradicions (molt més vives que les catalanes, diguem-ho tot!), com hom comprova cada any en les Ferias de Abril i els Rocíos casolans i catalans que es munten lluny de la seva pàtria, amb unes participacions tan multitudinàries que fins i tot fan set als polítics de tota mena, independentistes inclosos. Benvingut sigui també aquest espai social, d'un poble que ben mirat, un dia o un altre caldrà reconèixer-li la seva contribució a l'Olot d'avui. I penso ara que potser començaria a ser hora de reconstruir una mica la història d'aquella onada dels anys cinquanta, estudiar-ne els orígens i el seu assentament entre nosaltres. Un bon treball per als investigadors o per a les assignatures de Socials. Al cap i a la fi la història local tant l'han feta ells com els olotins de tota la vida, si és que existeix realment aquesta «espècie pura». Com tampoc no sobraria algun reconeixement (ja saps la meva dèria pels noms dels carrers) a Villanueva de Algaida, pàtria llunyana de no pocs olotins.

Ara bé, l'edificació d'aquest casal no ha pas seguit el consell que al seu moment va donar el bon amic Joaquim Danés i

Llongarriu. Recordo que venia a dir: Casal d'Andalusia sí, però no pas a Sant Roc. El bosc de la Coma és un espai que llinda amb el local social d'aquest barri, i una de les coses que s'haurien d'evitar és marcar més aquell espai que, al seu moment, ara fa més de quatre dècades, va ser el primer assentament de la marginalitat, i es va convertir en el barri dels «castellans», com aleshores se'n deia a tot emigrant, fos d'on fos; dels «xarnegos», vaja, utilitzant un terme tan despectiu com sovintejat. La comunitat andalusina a casa nostra està suficientment integrada arreu del nostre barris i no cal delimitar urbanísticament més espais, sota cap mena de consideració social, des dels eixamples dels anys trenta i quaranta, dels rics, els pobres i els miserables, fins al lamentable guetto de l'emigració africana en què avui s'ha convertit el nucli antic.

Jordi Pujiula

Vista parcial del Bosc de la Coma des de l'institut de secundària
Foto: Pep Fargas